

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

10 dalis

9 skyrius:

Britanijos mūšis

Ji (Anglija) ėjo kartu su kitais, ji bus nešama kartu su kitais ir ji bus pakarta kartu su kitais. Ji pradėjo eiti žemyn ir dabar turi spręsti savo didžiąją dilemą."

**Dr. Josepho Goebbelso dienoraštis, 1945 m.
vasario 28 d.**

Prancūzijai pralaimėjus, karas Europoje iš esmės baigėsi. Tolesni karo veiksmai buvo beprasmiški ir nepateisinami. Britai, tiesiogine to žodžio prasme įstumti į jūrą, liko vieni ir atsidūrė beviltiškoje padėtyje. Vienintelis potencialus sąjungininkas, galintis turėti kokią nors karinę vertę, buvo Jungtinės Amerikos Valstijos. Tačiau didžioji dauguma Amerikos žmonių ir Kongreso narių tvirtai priešinosi intervencijai, nepaisant visų Ruzvelto ir Holivudo košerinių filmų kūrėjų vilionių. Ne, jankiai artimiausiu metu neatvyks. Atrodė, kad XX amžiuje pasikartos Vilhelmo Užkariautojo XI amžiuje įvykdytas Anglijos užkariavimas. Tačiau Adolfas Hit-

leris turėjo visai kitokių minčių.

Nuo pat "*Mein Kampf*" parašymo 1924 m. jis buvo pasiryžęs pasiekti susitarimą su britais. Jis tikėjo, kad jų imperija yra būtina pasaulio stabilumui, o jos rasiškai giminingi arijai yra natūralūs Vokietijos sąjungininkai. Naujoji pasaulio tvarka, kurią jis įsivaizdavo, buvo Jungtinės Europos Valstijos, kurioms po sovietinio komunizmo sunaikinimo žemyne iki pat Ukrainos vadovautų Reichas. Likusią Žemės rutulio dalį būtų pasidalijusios Italija Viduržemio jūros regione ir Japonija Tolimuosiuose Rytuose; JAV - visoje Amerikoje, o Didžioji Britanija būtų dominuojanti kolonijinė galia jūrose, Afrikoje ir Indijoje.

Nors ši savotiškos *Pax Aryana* vizija (Hitleris japonus vadino "Rytų arijais") buvo neabejotinai sveika - pasaulinis *Realpolitik* pavyzdys - *netgi* pageidautina, ją sugriovė daugumoje šių šalių išivyravusios žydiškos vyriausybės. Be pagonių vadovų, kuriems įtakos neturėjo įtakingi žydai, turintys savo tarptautinių planų, tokia visuotinė taika negalėjo ir negali būti įgyvendinta. Neįtikėtina, bet Adolfas Hitleris, sukūręs pirmąją istorijoje žydų sąmonę turintį masinį judėjimą, neįvertino žydų. "Geriausias Anglijos ir Šiaurės Amerikos kraujas eis su mumis", - nekaltai manė jis. Kai jo geriausias draugas Rudolfas Hessas, supratęs, kad jo vienkartinė misija į Angliją dėl bendradarbiavimo su Vokietija žlugo, rašė žmonai: "Tuomet nesuvokėme, kaip toli britų valdžios institucijos nebekontroliuoja savo šalies".

Pax Aryana, kurio siekė Hitleris, būtų buvęs įmanomas tik tuo atveju, jei sero Osvaldo Moseley'io *Britų fašistų sąjunga* būtų įsitvirtinusi Didžiosios Britanijos parlamente arba Williamo Dudley'io Pelley'io *Sidabrinis legionas* būtų užėmęs JAV Kongresą. Sąjungininkų vyriausybės buvo nepajėgios bendradarbiauti su Hitleriu, kad ir kaip toks bendradarbiavimas atitiktų jų pačių žmonių interesus. Jos, kaip ir Ruzveltas, paprasčiausiai buvo per daug *investavusios į* žydus arba, kaip Čerčilis, pačios asmeniškai buvo *jiems skolingos*. Pavyzdžiui, Henrio Voliso (Henry Wallace), atvirai komunistuojančio F. D. R. viceprezidento, asmeniniame dienoraštyje skaitome apie 1942 m. gegužės mėn. vykusį kabineto posėdį, kuriame JAV valstybės sekretorius užfiksavo, kad "Britanijos imperijos sunaikinimas yra prezidento tikslas, pradedant nuo Indijos".

Palyginkite F. D. R. ketinimus, išsakytus karo metu, kai britai labiausiai laukė pagalbos iš Amerikos, su fiurerio siekiu išsaugoti savo imperiją. Ruzveltas žinojo, kad Čerčilis užsidirbo pinigų kaip meno kūrinių klastotojas, klastodamas neaiškus, saugiai mirusio prancūzų dailininko postimpresionisto (Šarlio Mauro) paveikslus, ir pasinaudojo šiuo skandalu, kad įbaugintų Didžiosios Britanijos ministrą pirmininką. Priešingai, Hitleris kartą pajuokavo, kad po karo leis Čerčiliui toliau tapyti paveikslus. Turėjo praeiti visi 1930-ieji ir pusė Antrojo pasaulinio karo, kol fiureris atsisakė savo svajonės apie anglo-vokiečių draugystę.

Tačiau 1940 m. vasarą, kai jo kariuomenė triumfavo žemyne, jis troško sudaryti

nuolatinę taiką, jei ne sąjungą su britais. "Nematau jokios prasmės tęsti šį konfliktą", - pasakė jis viešame kreipimesi per radiją. "Pagalvokime apie nepakeliamus sunkumus, kuriuos turės kęsti mūsų moterys ir vaikai abiejuose kraštuose, jei leisime šiam beprasmiškam karui tęstis. Dabar kalbu ne kaip sumuštas žmogus, maldaujantis taikos, bet kaip nugalėjusių ginkluotųjų pajėgų vadas, prašantis proto." Jis nereiškė jokių pretenzijų imperijai, nereikalavo pasidavimo sąlygų, nes Anglijos pralaimėjimas neatitiko jo vizijos apie Jungtines Europos Valstijas, kurių dalis buvo Didžioji Britanija. Vietoj to jis pateikė dosniausius bendradarbiavimo pasiūlymus, kokius tik kada nors buvo pateikęs užkariautojas mūšio lauke pažemintiems priešams.

Fuehreris ne tik atsisakė karinių veiksmų prieš Didžiąją Britaniją, bet ir pasiūlė nedelsiant išvesti savo kariuomenę iš visų okupuotų teritorijų, išskyrus Vokietijos miestą Dancigą, ir perdavė Anglijai 25 vermachto divizijas kovai su visais jos priešais. Kalbėdamas feldmaršalui Gerdui von Rundstedtui po Anglijos nesėkmės prie Diunkerko, "jis pasakė, kad viskas, ko jis nori iš Didžiosios Britanijos, yra tai, kad ji pripažintų Vokietijos padėtį žemyne... Baigdamas jis pasakė, kad jo tikslas - sudaryti taiką su Britanija tokiu pagrindu, kurį ji laikytų suderinamu su jos garbe priimti" (Walsh, 42).

Prie Hitlerio prisijungė neutralios Švedijos karalius, popiežius Pijus XII ir Didžiosios Britanijos karalienė Elžbieta, ragindami Čerčilį nutraukti karą. Tačiau eiliniai piliečiai beveik nieko negalėjo sužinoti apie precedento neturintį Hitlerio pasiūlymą. Nepaisant to, po Prancūzijos žlugimo laikraščių apklausos atskleidė, kad *daugiau nei 50 %* britų nenorėjo, jog jų lyderiai tęstų karą. Jų už taiką pasisakančią poziciją praktiškai atspindėjo pusė kabineto narių, kurie ragino priimti Hitlerio pasiūlymą. Čerčiliui pavyko nuslėpti visas šio didžiadvasiško pasiūlymo detales ir nuo masių, ir nuo savo vyriausybės. Jei tos detalės būtų buvusios atskleistos, jis suprato, kad dauguma būtų pasisakiusi prieš jį ir jis būtų negalėjęs sumokėti milžiniškų skolų, kurias prisiėmė žydų provakarietiški interesai, kuriems jis buvo įsipareigojęs.

Britams pradėjus karą, antisemitizmas išplito visoje šalyje. Juos papiktino katastrofa, į kurią juos įstūmė tokie kaip Hore-Belisha ir jo bendraminčiai. Kaip rašoma internetinėje *Vikipedijoje*, "net tie, kurie nebuvo griežtai nusistatę prieš jį, ėmė jį pravardžiuoti Horebu, taip juokaudami dėl jo rasės, nes Horebas hebrajų Biblijoje minimas kaip vieta, kur buvo padarytas aukso veršis. Tuo metu buvo plačiai paplitusi nuomonė, kad Belisha labiau rūpinosi žydais nei Britanija. Todėl jis norėjo, kad Britanija kariautų su Vokietija vien tam, kad išgelbėtų tuos žydus".

Pirmaisiais Antrojo pasaulinio karo mėnesiais tarp kariškių buvo tokia populiaranti žydiška daina, kad jis ją uždraudė visose ginkluotosiose pajėgose. Daina buvo dainuojama pagal gerai žinomo religinio maršo "Pirmyn, krikščionys kariai"

melodiją, o jos nepagarbūs žodžiai ne tik išreiškė britų panieką konfliktui, bet ir parodė politinį įžvalgumą:

"Pirmyn, šauktinių armija! Jums nėra ko bijoti.
Israel Hore-Belisha jums vadovaus iš paskos.
Drabužius vilkėjo Monty Burtonas (žydas, dominavęs Anglijos drabužių pramonėje),
maitinosi Liono pyragais (Abraomas Lionas, valdęs Anglijos kepinių pramonę),
kovoti už jidiš užkariavimą, o britai miršta.
Pirmyn, šauktinių armija, į karą!
Kovoti ir mirti už žydus, kaip tai darėme anksčiau.
Jūs turite mirti už Lenkiją, atiduoti padėką
savo geradariams - tarptautiniams bankams.
Vėl nuslopinkite vokiečius po žydų žvaigžde.
Pirmyn, krikščionių kariai, gojų, kurie esate!
Vedami į skerdyklą kaip avių banda
melaginga propaganda, kuri jus visus užmigdė.
Taigi už Izraelį užsienyje reikia kovoti ir mirti
kad Markus Spence ir Lowenstein (žydų laikraščių savininkai)
gali pasinaudoti mūsų laiku.
Pirmyn į Lenkiją, milijonas vyrų kris
kad Judo teroro valdžia mus visus laikytų savo gniaužtuose."

Čerčilis turėjo rūpintis ne tik šmaikščiomis dainomis. Jam sunkiai sekėsi užkardyti Hitlerio taikos planų nutekinimą į viešumą. 1940 m. liepos 20 d. žymus britų aristokratijos atstovas lordas Lothianas tiesiogiai paprašė vokiečių jų sąlygų kopijos. Per telefoninių pokalbių pasiklausymus Čerčilis sužinojo apie lordo Lothiano užklausą ir įsakė jam nedelsiant nutraukti bet kokią bendravimą su Reicho valdžia. Vėliau jis informavo Didžiosios Britanijos ambasadorių, kad šis turi nutraukti bet kokią dialogą su Berlyno atstovais, kurie tuo metu desperatiškai stengėsi, kad Hitlerio pasiūlymai būtų žinomi ir suprantami vyriausybei Londone. Dėl savo, kaip ministro pirmininko, įgaliojimų tik Čerčilis ir jo artimiausia aplinka žinojo fiurerio didžiadvasiško pasiūlymo mastą, ir jie neketino viešai skelbti šio dosnumo.

Tą pačią dieną, kai įsakė Didžiosios Britanijos ambasadoriui susilaikyti nuo bet kokių kontaktų su vokiečiais, Čerčilis nusiuntė pas bombonešių vadavietės vyriausiąją vadą Čarlzą Portelį ir paklausė, kaip greitai būtų galima surengti plataus masto teroro ataką prieš Berlyną. Portelis atsakė, kad kol kas Luftvafė atakavo tik karinius taikinius, todėl Karališkosios oro pajėgos negali teisėtai bom-

barduoti priešo sostinės, nes tiek Anglija, tiek Vokietija yra pasirašiusios tarptautinę teisę. Prieš pat jų susitikimą Čerčilis Amerikos ambasadoriui Džozefui P. Kenedžiui (Joseph P. Kennedy) pasakė, kad nori, jog Hitleris pradėtų bombarduoti britų civilinius centrus, taip siekdamas sužlugdyti visuomenėje ir vyriausybėje vis didesnę pagreitį įgaunantį taikos judėjimą.

1940 m. rugpjūčio 24 d. jo noras išsipildė, kai vieno lėktuvo "Heinkel HE-111" pilotas per daug apšaudė taikinį ir numetė dvi ar tris bombas, kurios sprogo prie pat rytinių Londono miesto ribų. Žuvusiųjų ar sužeistųjų nebuvo, o materialinė žala buvo labai nedidelė. Pranešimas apie klaidą buvo nusiųstas Tarptautiniam Raudonajam Kryžiui ir per neutralią Šveicariją perduotas Didžiosios Britanijos valdžios institucijoms. Kitą dieną Čerčilis padarė tai, dėl ko jo paties vyriausybė turėjo jį atleisti iš darbo ir net patraukti baudžiamojon atsakomybėn. Nepranešęs parlamentui, ministrų kabinetui ir net bombonešių vadavietei, jis įsakė 100 vidutinių bombonešių "*Wellington*" ir "*Whitney*" pulti Berlyną. Daugelis įsibrovėlių buvo numušti, bet tik tada, kai jie nukovė keletą ne kovotojų vyrų, moterų ir vaikų. Nė vienas karinis objektas nenukentėjo. Hitleris uždraudė Luftvaffei imtis atsakomųjų veiksmų.

Per kitas dešimt dienų RAF į Reicho sostinę sugrįžo per septynis reidus, visi jie buvo panašūs, nes visuomet taikytasi į gyvenamuosius rajonus. Vokietijos civilių gyventojų aukų skaičius ėmė augti. Vis dėlto fiureris susilaikė nuo kontrpuolimo, nes jo diplomatiniai darbuotojai karštligiškai stengėsi pasiekti kokį nors taikų susitarimą ar esminį susitarimą su britų kolegomis. Tačiau ministras pirmininkas įsakė jiems užsikimšti ausis nuo bet kokių raginimų į protą. Didėjant politiniam spaudimui, kurį darė Vokietijos žmonės, reikalaujantys teisingumo už nekaltų civilių gyventojų nužudymą, Hitleris nenoromis įsakė surengti pirmąjį Luftvafės reidą prieš Londoną.

Tai nebuvo maždaug 100 senstančių vidutinių bombonešių išskridimas, bet pirmasis istorijoje masinis moderniausių "Junkers-88", "Dornier-17" ir "Heinkel-111" antskrydis. Didžiosios Britanijos sostinėje kilo ugnies audra. Čerčilis buvo be galo patenkintas, o kino kronikos visoje Anglijoje ir už jos ribų dramatizavo žuvusių civilių krūvas milijonams kino žiūrovų, kuriems niekada nebuvo rodomi vaizdai šimtų anksčiau žuvusių Berlyno civilių, kuriuos anksčiau išžudė už abipuses skerdynes atsakingas Čerčilis. Jis davė pradžią civilių bombardavimui - šiuolaikinei žiaurumo formai, kurios palikimu tapo vadinamasis Šiaurės Vietnamo bombardavimas "kilimu" septintajame dešimtmetyje ir amerikiečių oro atakos prieš neginkluotus Serbijos keleivinius traukinius 1999 m.

"Blitzas", kaip jį tuo metu vadino londoniečiai, atskleidė vis didėjančius Anglijos demokratijos plyšius. Pasak britų istoriko Maiklo Volšo (Michael Walsh), "informacijos ministras Alfredas Dafas Kuperis (Alfred Duff Cooper) išsiuntė sa-

vo sūnų Džulijų (Julius) į Kanadą, bet niekam apie tai nepranešė. Tėvai, kurie galėjo sau tai leisti, išsiuntė savo šeimas į Ameriką arba Sandraugą... 1940 m. birželį, liepą ir rugpjūtį turtingųjų egzode dalyvavo daugiau kaip 6 000 vaikų" (42). Būdamas Didžiosios Britanijos propagandos vadas, Cooperis buvo atsakingas už mitą, kad anglų tauta dalijasi bendru pavojumi prieš žiaurų priešą, neva siekiantį ją sunaikinti.

Čerčilio teroro išpuoliai prieš nekombatantus įtikino Hitlerį, kad vienintelis jam likęs būdas - morkų ir lazdų diplomatija. Galbūt bombardavimas britus atvestų jei ne prie konferencijų stalo, tai bent jau prie sveiko proto. Nepaisant vermachto parengtų "operacijos "Sealionas" (įsiveržimo į Britaniją) planų, jis visada tikėjosi išvengti invazijos į Angliją. Net ir dabar jis vis dar puoselėjo viltį, kad ateityje įvyks anglų ir vokiečių susitaikymas, o prievartinė okupacija visiems laikams padarytų tokią ateitį neįmanomą.

Nuo vasaros pabaigos reichsmaršalas Geringas, vykdydamas operacijas prieš Angliją, atsidūrė labai nepalankioje padėtyje. Pasak istoriko Grego Goebelio, "*Knickbein*, arba "Kreiva koja", kodinis vokiečių bombonešių elektroninės navigacijos sistemos pavadinimas, "apėmė siaurus radijo spindulius, siunčiamus iš dviejų plačiai viena nuo kitos nutolusių vietų". "Abu spinduliai susikirsdavo virš taikinio miesto, pažymėdami jį, kad bus bombarduojamas ... 1940 m. rugsėjį, kai Luftvafė ėmė rengti naktinius reidus, kovos su "*Knickbein*" priemonės buvo patobulintos. Britai naudojo galingesnius kovos su *Knickbein* siūstuvus, kurie blogino *Knickbein* signalus, įvesdami į juos Morzės abėcėlės raštus ... *Knickbein* buvo neutralizuotas. Neturėdami krypties, vokiečių bombonešiai kartais pasiklysdavo tamsoje ... Lapkričio 19 d. Luftvafė atakavo Birmingemą. Britų trukdytojai buvo įjungę dažnį, o vokiečių bombardavimo tikslumas buvo menkas. Gruodžio mėnesį Luftvafė sulaukė tam tikros sėkmės prieš britų miestus, neapsaugotus slopintuvais. Tačiau iki 1941 m. sausio mėn. britai užkamšė visas skyles (2, 4, 5).

Nors vokiečių bombonešių efektyvumą sumažino navigacinės sistemos užkardymas, "Supermarine *Spitfire*" bent jau prilygo "Messerschmitt ME-109", kurio kovos laiką riboja degalų sąnaudos, o tai nerūpėjo RAF pilotams, kurie galėjo papildomai nusileisti parašiotu į saugią vietą ir vėl kovoti kitu karo lėktuvu. Luftvafės pilotams pasisekė mažiau: virš Anglijos išsilaipinę lakūnai niekada negriždavo. Vis dėlto netiesa, kad Anglija buvo išgelbėta nuo neišvengiamos invazijos, nes jos karališkosios oro pajėgos sunaikino per daug priešo lėktuvų. Nuo rugpjūčio 8 d., kai prasidėjo oro operacijos, iki rugsėjo 1 d., kai Hitleris pirmą kartą išreiškė savo nuogastavimus dėl jų, buvo prarasti 467 vokiečių lėktuvai ir sunaikinta 1115 britų lėktuvų. Nepaisant nuolatinio nuostolių balanso liuftvafės naudai, po dviejų savaitių vykusioje jūrų konferencijoje jis pareiškė, kad "dar nepasiektas toks pranašumo ore laipsnis, kuris būtinas pateisinti operacijos

"*Sealion*"vykdymą".

Vėlesniais mėnesiais jis svyravo tarp vilčių, kad jo pastangomis pavyks pasiekti susitarimą su britais, ir bombonešių galimybių priversti juos sėsti prie derybų stalo. Jis vengė įsiveržimo į natūralią sąjungininkę, kurios draugystė, Vokietijai ją okupavus, būtų visiems laikams sukompromituota. Operacija "*Sealion*" buvo atšaukta ne tiek dėl to, kad nepavyko pakankamai užvaldyti oro erdvės, kiek dėl to, kad Hitleris vis dar puoselėjo viltis patraukti Didžiąją Britaniją į savo pusę. Tačiau ankstesnėmis savaitėmis ji skaudžiai nukentėjo. Jos infrastruktūra buvo sugriauta, gamyklos susprogdintos, RAF liko keli šimtai gyvų lakūnų ir mažiau tinkamų naudoti lėktuvų. Nors britai, regis, išvengė visiško pralaimėjimo, jiems grėsė bado racionas ir didėjanti izoliacija.

Fuehreris pats patyrė spaudimą. Jis žinojo, kad jo nepuolimo pakto su SSRS, kuri intensyviai kūrė savo kariuomenę, laikas sparčiai senka. Kaina, kurios Stalinas pareikalavo už susitarimą, buvo jo įtakos sferos išplėtimas Baltijos šalyse. Hitleris su tokiu reikalavimu nesutiko, bet buvo priverstas nusileisti: Rusijos neutralumas buvo būtinas, kad po Lenkijos pralaimėjimo jis galėtų konfrontuoti su Vakarų sąjungininkais. Viskas, ką jis galėjo padaryti dėl Latvijos, Lietuvos ir Estijos gyventojų, buvo įrašyti protokolą, apribojantį sovietų teisę kaip nors juos išnaudoti, tačiau leidžiantį migruoti visiems asmenims su jų asmeniniu turtu. Žinoma, Stalinas nekreipė dėmesio į šią susitarimo dalį 1940 m., kai okupavo Baltijos šalis, vykdydamas jose tokį pat plėšikavimą, masinius areštus ir egzekucijas, kurie buvo būdingi Raudonajai armijai užimant visas šalis.

Lapkričio 30 d. sovietams užpuolus Suomiją, Hitlerio rankos buvo ne mažiau surištos. Jų įsiveržimas pastatė jį į labai blogą politinę ir karinę padėtį. Londono ir Paryžiaus strategai prioritetų sąrašo viršuje buvo numatę užimti Norvegiją ir Švediją, nes pastarojoje buvo geležies rūdos išteklių, o pirmojoje - jūrų bazių. Todėl Didžioji Britanija ir Prancūzija padėjo suomiams tiekti atsargas, kad pasinaudotų Skandinavijoje tvyrančiomis antivokietiškomis nuotaikomis, nes ten buvo manoma, kad Reichas prisideda prie Rusijos agresijos, o sąjungininkų propagandistai visą dieną šaipėsi iš "netikro nacių antikomunizmo". Visa tai fiureris kentė karštai tylėdamas ir tikėdamasis, kad jo tėvynainių parama nebus pakirsta. Jie, nepaisant gilių simpatijų suomiams ir baltiesiems, turėjo išlikti nuošalyje, o grobuoniškas sovietų žagintojas graužė rytinius Europos pakraščius. Hitleris iš tiesų pasirašė paktą su velniu, kurio kaina už laimėtą laiką pergalei buvo baisi Šiaurės šalių bendrapiliečių auka.

Stalino planai dėl Suomijos atrodė ne mažiau užtikrinti nei be vargo užgrobtos Latvija, Lietuva ir Estija, kurios į jo rankas pateko be kovos. 300 000 sovietų karių ir 800 karo lėktuvų susidūrė su 120 000 suomių gynėjų, skraidžiusių maždaug 100 daugiausia pasenusių, nepakankamai aprūpintų lėktuvų. Įsiveržusi per Kareli-

jos sąsiaurį, galinga 7-oji Raudonoji armija buvo sustabdyta ties Mannerheimo linija - gudriai sugalvota eilė išrikiuotų, puikiai užmaskuotų pilkapių ir prieštankinių gynybos priemonių, pavadintų Suomijos vyriausiojo vado Carlo Gustavo Mannerheimo vardu. 8-osios armijos 75-ąją ir 139-ąją divizijas, skubančias gelbėti prispaustų raudonųjų, ant tolimojo Ladogos ežero kranto užklupo suomių slidininkų batalionai, šaudantys iš žiemos nepraleidžiančių 9 mm kalibro "*Suomi*" kulkosvaidžių. Prastesni rusų šaunamieji ginklai užšalo minusinėje temperatūroje, todėl žuvo daugiau kaip 5 000 komunistų. Tuo tarpu sovietų 163-ioji divizija buvo atkirsta nuo 9-osios armijos, besiveržiančios į centrinę Suomijos dalį, ir sunaikinta, kaip ir 44-oji divizija, besitraukianti į priekį.

Suomijos karinės oro pajėgos buvo įvairialypis mišinys, sudarytas iš kitų šalių atitarnavusių lėktuvų, daugiausia senų dviviečių lėktuvų iš Italijos, Olandijos, Prancūzijos ir Anglijos. Turėdami šiuos pasenusius lėktuvus ir turėdami aštuonių prieš vieną kareivių persvarą, suomių pilotai vis dėlto metė iššūkį sovietų oro pajėgų armadai, kol jų sėkmė danguje virš fronto prilygo pergalei ant žemės. Praėjus mažiau nei mėnesiui po raudonųjų įsiveržimo, 27 500 jų žuvo, o tai daugiau nei dešimt kartų viršijo suomių aukų skaičių. Stalino pažeminimą nuo kiekybiškai ir technologiškai nepalankios aukos iš dalies lėmė prasta jo paties karių, kuriems blogai tarnavo politiškai korektiški, kariniu požiūriu nekompetentingi karininkai, moralė ir apmokymas. Juos tiesiogine to žodžio prasme pergudravo ir pergudravo labiau motyvuoti suomiai, kurių didvyriška gynyba padaršino Hitlerį, besiruošiantį savo puolimui prieš SSRS.

Jei Vokietija norėjo būti pasirengusi pavasarį įvyksiančiai konfrontacijai, kuriai grėsė gyvybė ar mirtis, buvo būtina neutralizuoti Didžiąją Britaniją. Jis žinojo, kad kova su jos imperija, jūrų galybe, gali būti patikėta tik Kriegsmarine. Todėl jis įsakė padidinti povandeninių laivų gamybą. Angliją būtų galima veiksmingai sulaikyti attribojus ją nuo bet kokios išorinės paramos, o tai jo karinės jūrų pajėgos galėtų padaryti. Taip pasitikėdamas Reicho jūreiviais ir laivais, fiureris atkreipė dėmesį į Rytus. Tačiau prieš pradėdamas darbą ten, jis atkreipė dėmesį į kitą žemyną.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1936 Erschienen 1975 20. April 2017 12.06

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung nicht als je zuvor in der Geschichte. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identität von Volkstum, Vererbung, Verflechtung und Verwurzelung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unsere hell glänzende Vision, Adolf Hitler zu erblicken.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist, trotz vieler Gefahren, aber die Größe des biologischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der Zusammenstoß gegen ist also dabei, das Volkstum – gegen alle, was unsere Völker (?) – zu begeben, seine Vision und Erneuerung, Überwindung und Fortentwicklung.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ist in Wahrheit eine im Brautstand, als auf Propagandaarbeit, heute ist, aber auf seine Schicksalsheld, Adolf Hitler, Nationalsozialisten ist seine Pflicht!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jūsų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Aptūkinkite savo požiūrį į tokių temų povokę politikai.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos sermijai" (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia išnirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildą vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo tin rėmų slaptai. Dabnis atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Historisch Beilagen

Hitler in Italy

HITLER in ITALIEN

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BOD

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!